

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UPRAVNI SUD U OSIJEKU

18-06-2018

PRIMLJENO

Poslovni broj: Usž-488/17-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te više sudske savjetnice, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja K. d.o.o. iz Osijeka, P. Pejačevića 34, kojeg zastupa punomoćnik, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, radi inspekcijskog nadzora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: UsI-499/16-18 od 9. prosinca 2016., na sjednici vijeća održanoj dana 26. travnja 2018.

presudio je

Odbija se žalba i potvrđuje presuda Upravnog suda u Osijeku, poslovni broj: UsI-499/16-18 od 9. prosinca 2016.

Obrazloženje

Osporenom presudom prvostupanjskog upravnog suda odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-07/15-01/69, urbroj: 376-04/16-4 od 11. veljače 2016. godine.

Citiranim rješenjem tuženika utvrđuje se da tužitelj kao operator suprotno odredbi iz članka 49. stavka 3. Zakona o elektroničkom komunikacijama, nije osigurao najavne poruke na početku poziva kojom se korisnik upoznaje sa cijenom usluge i mehanizmom prekida usluge s posebnom tarifom, a koje je pružao putem brojeva na temelju ugovora o najmu geografskih brojeva broj UGO-2015-0101, dodatak broj 01 ugovoru, dodatak broj 02 ugovoru, dodatak 03 ugovoru i dodatak broj 04 ugovoru.

Protiv navedene presude tužitelj (u daljnjem tekstu: žalitelj) je podnio žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i bitne povrede pravila sudskog postupka. U opširnoj žalbi, žalitelj u bitnome navodi da je predmetno rješenje tuženika bilo vezano za još dva inspekcijska postupka koje je provodio tuženik, i to postupaka protiv društava IT 1 d.o.o. i Terrakom d.o.o., a sve sukladno zahtjevu za pokretanje inspekcijskog nadzora podnositelja OT-Optima Telekom d.d. Prema mišljenju žalitelja, prvostupanjski je sud točno opisao zahtjeve jedne i druge strane, te je točno primijenio materijalno pravo, međutim, u svojoj se ocjeni činjeničnog stanja u potpunosti oslonio na pogrešno utvrđeno činjenično stanje u upravnom postupku, ne ocjenjujući samostalno svaki dokaz posebno i sve dokaze u međuodnosu. Iz sadržaja žalbe proizlazi da žalitelj cijeli upravni postupak smatra nezakonitim, citirajući pri tome odredbu članka 44. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga koje propisuju obvezni sadržaj

ugovora koji se sklapaju u svrhu pružanja posebnih usluga. Tvrdi da predmetni brojevi nisu korisnicima naplaćivani prema posebnoj tarifi. Da bi se neki broj mogao koristiti za usluge s posebnom tarifom, prethodno je potrebno da svi operateri u svojim sustavima broj implementiraju kao broj s posebnom tarifom. U ovom slučaju, niti jedan operator javne govorne usluge u Republici Hrvatskoj predmetne brojeve nije implementirao, niti je obračunavao, a niti je pozive na njih iskazao na mjesečnom računu kao pozive prema brojevima s posebnom tarifom. U odnosu na bitnu pogrešku pravila sudskog postupka navodi da je tijekom zadnjeg dijela postupka, tuženik kao dokazni materijal prvostupanjskom sudu dostavljao presude iz drugih predmeta koji su bili vezani istim inspekcijskim nadzorom, te da se radilo o upravnim tužbama Terrakom d.o.o. protiv HAKOM-a i IT1 d.o.o. protiv HAKOM-a. Radilo se o presudama Visokog upravnog suda, u predmetima koji nisu predstavljali prejudicijalno pitanje u odnosu na ovaj predmet, a niti su navedeni tužitelji bili stranka u ovom postupku ili zainteresirana strana. Stoga nije postojao niti objektivni, a niti subjektivni koneksitet između postupaka. Na kraju, žalitelj upućuje na sljedeće činjenice: da je sudbena vlast samostalna i neovisna, citirajući pri tome odredbu članka 118. stavka 2. Ustava Republike Hrvatske, da sudovi sude na temelju Ustava, zakona i međunarodnih ugovora i drugih važećih izvora prava (članak 118. stavak 3. Ustava), a ne presuda viših sudova u sličnim predmetima, da sud slobodno utvrđuje činjenice i dokaze (članak 33. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima), da su dokazi isprave, saslušanje stranaka, iskaz svjedoka, mišljenje i nalaz vještaka, očevid i druga dokazna sredstva (članak 33. stavak 4.). Između ostalog, žalitelj upućuje na opća načela prava navodeći da sud ne treba podučavati kako da primjenjuje pravo (iura novit curia). Također, navodi da u našem pozitivnom pravnom sustavu ne postoji doktrina precedenata. Oslanjajući se na dokazni postupak iz upravnog postupka i trpeći implikacije tuženika vezano za dostavljanje presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, prvostupanjski sud je prekršio pravilo iz članka 33. Zakona o upravnim sporovima.

Slijedom svega navedenog, žalitelj predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske usvoji žalbu žalitelja, te poništi prvostupanjsku presudu.

Tuženik u odgovoru na žalbu smatra prigovore žalitelja neosnovanim. Smatra da nema potrebe iznositi dodatna pojašnjenja vezana za činjenično stanje, te ostaje kod svih navoda iznesenih u prvostupanjskom postupku slažući se s obrazloženjem i zaključcima suda iz prvostupanjske presude. Budući da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostupanjska presuda osporava, predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske odbije žalbu žalitelja kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski upravni sud pravilno postupio kada je odbio tužbeni zahtjev žalitelja.

Naime, prema odredbi članka 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14, 29/17), protiv presude upravnog suda stranke mogu podnijeti žalbu zbog bitne povrede pravila sudskog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u sporu i pogrešne primjene materijalnog prava.

Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog upravnog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj citiranom zakonskom odredbom, a kako to pogrešno smatra žalitelj u žalbi.

Ovo stoga jer je, prema podacima spisa predmeta, postupak prije donošenja prvostupanjske presude proveden sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski upravni sud je osporenu presudu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, kao i tijekom

upravnog spora, nakon čega je, pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava, osnovano zaključio da je nadležni inspektor pravilno utvrdio da je žalitelj postupio protivno odredbi članka 49. stavka 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj 73/08., 90/11., 33/12., 80/13. i 71/14. – u daljnjem tekstu: Zakona o elektroničkim komunikacijama).

Naime, sukladno citiranoj odredbi operatori usluga s posebnom tarifom moraju osigurati da se na početku svakog poziva prema usluzi s posebnom tarifom najavi cijena poziva i početak naplate te da se omogući prekid poziva nakon ove najave, u razumnom roku, a prije početka naplate poziva.

Žalitelj je tijekom upravnog postupka osporavao činjenicu pružanja usluge s posebnom tarifom na zemljopisnim brojevima temeljem ugovora s IT1 navodeći da predmetne brojeve koristi kao zemljopisne brojeve radi pružanja informacije o turističkim destinacijama temeljem Ugovora s inozemnim poslovnim partnerom, navodeći da se pri tome ne naplaćuje dodatan iznos krajnjim korisnicima, a koji bi se naplaćivao da se radi o usluzi s posebnom tarifom.

Identične prigovore ponavlja i u žalbi protiv prvostupanjske presude navodeći da temeljem ugovora koje je sklopljen sa IT1 nisu pružene usluge s posebnom tarifom, a niti je Ugovor između dvaju društava u tu svrhu sklopljen.

Međutim, analizirajući činjenični supstrat utvrđen tijekom upravnog postupka, ali i tijekom upravnog spora, ovaj Sud nalazi da je nadležni inspektor elektroničkih komunikacija u postupku inspekcijskog nadzora, pokrenutom po službenoj dužnosti protiv žalitelja, pravilno i zakonito utvrdio činjenično stanje, dajući pri tome žalitelju mogućnost očitovanja na uočene nepravilnosti u Ugovoru kojeg je žalitelj sklopio sa IT1.

Stoga ovaj Sud u cijelosti prihvaća konstataciju prvostupanjskog upravnog suda da je nesporno postojala namjera stranaka za sklapanje ugovora upravo o pružanju usluga s posebnom tarifom što je razvidno iz dodatnog sadržaja ugovora odnosno sadržaja odredbe članka 2. Ugovora kojim je definiran predmet Ugovora.

Da se u konkretnom slučaju ne radi o standardnoj telefonskoj usluzi, gdje bi tvrtka IT1 d.o.o. naplaćivala žalitelju korištenje telefonske usluge, razvidno je iz načina obračuna same naknade budući da iz cjelokupne dokumentacije spisa predmeta proizlazi da tvrtka IT1 d.o.o. plaća žalitelju naknadu u iznosu od 3,00 kn po minuti za dolazne pozive iz država izvan Europske unije, a koji način obračuna je tipičan za usluge s posebnom tarifom u kojima pružatelj usluga ostvaruje prihod koji se očituje u određenom iznosu od ukupne cijene naplaćenog poziva, pri čemu operator koji tehnički omogućava pružanje ove usluge zadržava ostatak prihoda.

Stoga, prigovori žalitelja usmjereni u pravcu pogrešnog i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nisu osnovani, a niti utječu na drugačije rješenje ove upravne stvari.

Prigovor žalitelja da je prvostupanjski upravni sud počinio bitnu povredu pravila sudskog postupka također, prema ocjeni ovog Suda, nije osnovan. Ovo iz razloga što iz podataka spisa proizlazi da je prvostupanjski upravni sud proveo raspravu na kojoj su sudjelovali i žalitelj i tuženik te im je bilo omogućeno da se očituju i dostave daljnje dokazne prijedloge pa ovaj Sud nalazi da je prvostupanjski sud u konkretnom slučaju poštivao načelo razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa.

Činjenice na koje upućuje žalitelj u žalbi, a koje se odnose na postupanje i rad suda, pozivajući se pri tome na opća načela prava ovaj Sud ne ocjenjuje bitnim za odluku u ovoj stvari. Ovo stoga, što je sud tijelo državne vlasti koje sudbenu vlast obavlja samostalno i neovisno u okviru djelokruga i nadležnosti određenih zakonom u skladu sa odredbom članka 2. Zakona o sudovima ("Narodne novine" 28/13., 33/15., 82/15. i 82/16.).

U hrvatskom pravnom sustavu, koji pripada europskim kontinentalnim sustavima, usvojeno je opće pravilo da odluka suda u konkretnom predmetu ne vezuje izraženim pravnim shvaćanjem ni sud koji je odluku donio, ni ostale sudove, iako postoje izuzeci. To opće pravilo, po stajalištu procesne teorije, osigurava slobodu i nezavisnost sudaca.

Kako, dakle, sudovi kroz sudsku praksu stvaraju nova rješenja, to time što je tuženik tijekom upravnog spora dostavljao prvostupanjskom sudu sudsku praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske nije postupio suprotno odredbama Zakona o upravnim sporovima, kako to pogrešno smatra žalitelj u žalbi.

Slijedom svega navedenog, valjalo je, pozivom na odredbu članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 26. travnja 2018.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpisane ovlaštenu službenik

